

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2011
IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 70/2011
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	23. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Zmluvou o postúpení pohľadávok z 12. januára 2007 M. J. ako postupca postúpila sťažovateľovi ako postupníkovi svoju pohľadávku voči Mestu P. z titulu bezdôvodného obohatenia za záber nehnuteľností v kat. území P., ktoré Mesto P. užívalo za obdobie dvoch rokov pred právoplatnosťou rozsudku okresného súdu zo 4. mája 2006.</p> <p>Výška pohľadávky z bezdôvodného obohatenia bola vyčíslená až sťažovateľom 6. februára 2007 v návrhu na mimosúdne vyrovnanie adresovanom Mestu P. (ďalej len „žalovaný“).</p> <p>Žalobou doručenou okresnému súdu 24. októbra 2007 sa sťažovateľ domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške nájomného z titulu užívania nehnuteľností.</p> <p>Rozsudkom sp. zn. 29 C 316/2007 z 21. októbra 2009 okresný súd žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že považoval zmluvu o postúpení pohľadávky z 12. januára 2007 za neplatnú pre neurčitosť postupovanej pohľadávky, ktorá bola jej predmetom.</p> <p>Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 12/2010 z 21. apríla 2010 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu z 21. októbra 2009 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 33 328 € s príslušenstvom potvrdil ako vecne správny. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby nad sumu 33 328 € s príslušenstvom do sumy 230 379 € s príslušenstvom, t. j. vo vzťahu k sume 197 051 € s príslušenstvom a vo výroku o trovách konaniach zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.</p> <p>Podľa sťažovateľa kľúčové pochybenia krajského súdu spočívajú najmä v tom, že:</p> <p>a) Krajský súd sa žiadnym spôsobom v napadnutom rozsudku nevysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, a to, že jeho právny predchodca nemohol realizovať svoje vlastnícke právo a disponovať so svojím majetkom, že pre naplnenie dôvodov vydania bezdôvodného obohatenia nie je podstatné, či žalovaný právo k pozemkom, ktoré mu patrili, aj využíval, akým spôsobom a v akom rozsahu, že nie je ani významné, či žalovaný užívanie pozemkov „konzumoval“ a či mu prinieslo zisk. Podstatné podľa sťažovateľa je, že vlastnícke právo právnej predchodkyne sťažovateľa jej bolo odňaté žalovaným proti jej vôli a v rozpore so zákonom.</p> <p>b) Napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, ktorou potvrdil rozhodnutie súdu</p>

	<p>prvého stupňa, neobsahuje žiadne odôvodnenie, odvolací súd iba prevzal závery súdu nižšieho stupňa, neaplikoval žiadnu právnu normu. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu tak nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky zásadné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Podľa názoru ústavného súdu krajský súd pri rozhodovaní v predmetnej veci nepostupoval v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 OSP a relevantnej judikatúry ESLP, ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež nespochybniteľne viazaný. Tento svoj názor opiera ústavný súd o tieto skutočnosti:</p> <p>V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil ako vecne správny právny záver prvostupňového súdu, že nárok sťažovateľa voči žalovanému z titulu bezdôvodného obohatenia do sumy 33 328 € s príslušenstvom je nedôvodný. Krajský súd sa s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal tak, že mu v tejto časti nepriznal súdnu ochranu. Vecnú argumentáciu sťažovateľa i samotný jeho nárok vo vzťahu k parcelám č. 1506 až č. 1511 posúdil iba s poukazom na § 23 zákona o vlastníctve bytov (o vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu v prospech vlastníkov bytov nachádzajúcich sa v bytových domoch postavených na uvedených parcelách), pričom v odôvodnení sa vôbec nezaoberal dôsledkami, ktoré z takéhoto právneho posúdenia uplatneného nároku sťažovateľa vyplývajú [otázka nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku zriadeným zákonným vecným bremenom, ktorá má nepochybne aj ústavnú relevanciu (pozri čl. 20 ods. 4 ústavy)].</p> <p>Krajský súd ako odvolací súd konštatujúc, že žalovaný v rozhodnom období nevykonával žiadne vecné práva vo vzťahu k uvedeným parcelám, neprihliadol bez relevantného dôvodu na listinnými dôkazmi preukázané sťažovateľove tvrdenia, že žalovaný vykonával dispozície vlastníka až do doby nadobudnutia právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 4/1996 zo 4. mája 2006; túto skutočnosť v súdnom konaní nespochybňoval ani žalovaný [žalovaný sa dokonca v právoplatne skončenom konaní vo veci určenia vlastníckeho práva v prospech M. J. (právnej predchodkyne sťažovateľa) neúspešne domáhal obnovy tohto konania, a to v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 78/2007)].</p> <p>Vo vzťahu k parcelám č. 1518/2-4, ktoré sú zastavané inžinierskymi sieťami, cestnými stavbami, miestnymi a účelovými komunikáciami vo vlastníctve žalovaného, krajský súd odmietnutie priznania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodnil účelom stavieb na uvedených pozemkoch slúžiacich širokej verejnosti na bezplatné uspokojovanie verejných potrieb.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu však v okolnostiach posudzovanej právnej veci odvolacie námietky sťažovateľa signalizovali možnosť ich podstatného vplyvu na právne posúdenie veci z hľadiska dôvodnosti uplatneného nároku sťažovateľa voči žalovanému.</p> <p>Je nesporné, že sťažovateľ si v posudzovanom súdnom konaní uplatňoval pohľadávku, ktorú získal jej postúpením od postupcu M. J., ktorej vlastnícke právo k predmetným pozemkom z titulu dedenia po P. V...., podľa rozhodnutia Štátneho notárstva v Bratislave v dedičskej veci D 87/86 určil všeobecný súd (rozsudkom sp. zn. 12 C 4/1996 zo 4. mája 2006). Táto skutočnosť a následne zmluva o postúpení pohľadávky z 12. januára 2007, ktorú odvolací súd uznal za platnú (v ktorej je náležite definované, že ide o nesplatenú pohľadávku pozostávajúcu z bezdôvodného obohatenia za záber nehnuteľností jednoznačne špecifikovaných), totiž potvrdzuje odvolacie námietky sťažovateľa, že samotný záväzkový právny vzťah medzi pôvodným postupcom M. J. a povinným subjektom – žalovaným vznikol a trval až do právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 4/1996 zo 4. mája 2006. Žalovaný sa v tomto období správal k predmetným nehnuteľnostiam ako vlastník. Z toho zároveň vyplýva, že postupca sa v tomto období nemohol k týmto nehnuteľným veciam správať ako vlastník, to znamená, že nemohol vec riadne užívať a brať z nej úžitky.</p> <p>Podľa sťažovateľa podstata inštitútu bezdôvodného obohatenia žalovaného v danom prípade spočíva v protiprávnom výkone vlastníckych práv k predmetným nehnuteľnostiam, ktorých výkon mal patriť právnej predchodkyne sťažovateľa. Obohatenie žalovaného sťažovateľ vidí v sume, ktorú by sťažovateľ ako právoplatný vlastník získal za ich prenájom. Za daných okolností bolo podľa názoru ústavného súdu</p>

nevyhnutné, aby sa odvolací súd s touto podstatnou námietkou v odôvodnení napadnutého rozsudku primeraným spôsobom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal.

Posúdenie, či medzi účastníkmi išlo o vzťah z bezdôvodného obohatenia, závisí od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy – § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Bezodôvodné obohatenie je v Občianskom zákonníku konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho došlo k bezodôvodnému obohateniu. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Kto sa na úkor iného bezodôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) tomu, na úkor koho sa získal (§ 456 Občianskeho zákonníka). Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezodôvodným obohatením; ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Inštitút bezodôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezodôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 124/2002).

Zodpovednosť za bezodôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 882/2006 z 24. júna 2008).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutej časti rozsudku (vo vzťahu k parcelám č. 1506 až č. 1511 a č. 1518/2-4) obmedzil v súvislosti s vecným posúdením nároku sťažovateľa (zaplatenie peňažnej sumy z titulu bezodôvodného obohatenia) len na posúdenie charakteru predmetných nehnuteľností (pozemkov) a konštatovanie o tom, čo sa na týchto nehnuteľnostiach nachádza a akým spôsobom ich žalovaný v rozhodnom období užíval (resp. neužíval), a aj to bez náležitého odôvodnenia (o čo toto skutkové zistenie oprel a aké právne úvahy ho viedli k takémuto právnomu záveru, pozn.), pričom nepreskúmal komplexne sťažovateľove vecné námietky a nezaujal k nim právne závery. Sťažovateľove kľúčové vecné námietky spočívali na tvrdeniach, že

a) jeho právny predchodca nemohol v rozhodnom období realizovať svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, a teda nemohol disponovať so svojím majetkom,

b) pre naplnenie dôvodov na vydanie bezodôvodného obohatenia nie je podstatné, či žalovaný právo k pozemkom, ktoré boli v rozhodnom období v jeho dispozícii, aj využíval, akým spôsobom a v akom rozsahu,

c) pre naplnenie dôvodov na vydanie bezodôvodného obohatenia nie je právne významné, či žalovaný v rozhodnom období užívanie pozemkov „konzumoval“ a či mu to aj reálne prinieslo zisk, ale to, či žalovaný z vecnej dispozície s týmito pozemkami zisk mohol mať (napr. vo forme nájomného, pozn.).

Uvedené námietky majú v okolnostiach posudzovanej veci podľa názoru ústavného súdu podstatný charakter, a preto bolo z hľadiska požiadaviek tvoriacich integrálnu súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyhnutné, aby sa krajský súd s nimi v odôvodnení namietaného rozsudku vysporiadal, t. j. zaujal k nim jednoznačný právny záver.

Krajský súd sa napadnutej časti namietaného rozsudku v zásade obmedzil len na strohé skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pričom sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa. Z tohto hľadiska hodnotí ústavný súd napadnutú časť namietaného rozsudku krajského súdu ako nepreskúmateľnú a nezodpovedajúcu požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s

	<p>kľúčovými právnymi otázkami, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však postup a predmetné rozhodnutie krajského súdu uvedené atribúty nespĺňa.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného mu čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva zaručeného mu čl. 1 dodatkového protokolu sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010), ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd. Vychádzal pritom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zrušením dotknutej časti napadnutého rozsudku (pozri ďalej časť IV tohto nálezu k odôvodneniu bodu 2 výroku tohto nálezu, pozn.) sa otvára priestor na to, aby sa krajský súd sám vyrovnal s ochranou uvedených práv hmotného charakteru. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26 Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998 Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993

spisová značka	IV. ÚS 116/2011
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením z 8. decembra 2010.</p> <p>Sťažovateľka uviedla, že najvyšším súdom je vedené dovolacie konanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co/77/2009 z 27. októbra 2009, pričom je účastníčkou tohto konania v procesnom postavení žalobkyne. Dňa 23. decembra 2010 bolo sťažovateľke doručené uznesenie najvyššieho súdu z 8. decembra 2010, ktorým bola odložená vykonateľnosť rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co/77/2009 z 27. októbra 2009 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 3 C/10/2001-845 z 27. novembra 2008. Krajský súd ako súd odvolací potvrdil v právnej veci sťažovateľky o ochranu osobnosti označený prvostupňový rozsudok v časti, v ktorej uložil odporcom v 1. a 3. rade zaplatiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne nemajetkovú ujmu a náhradu trov konania a odporcovi vo 4. rade nemajetkovú ujmu a náhradu trov konania. Dovolanie proti označeným právoplatným rozsudkom podal odporca vo 4. rade (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky).</p> <p>Sťažovateľka poukazuje na rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2010, z ktorého vyplýva, že predsedom senátu 2C je JUDr. M. V. a členmi senátu sú JUDr. J. K. a JUDr. O. T. a že všetci zákonní sudcovia boli zákonnými sudcami na prerokúvanie vecí a rozhodovanie v predmetnom dovolacom konaní. Na uznesení najvyššieho súdu z 8. decembra 2010 je však uvedená ako predsedníčka senátu JUDr. D. Š., ktorá je podľa rozvrhu práce na rok 2010 jednou z predsedníčok senátu 1C. Z rozhodnutia najvyššieho súdu z 8. decembra 2010 ani z rozvrhu práce na rok 2010 nemožno zistiť dôvod a spôsob zmeny zákonného sudcu.</p>
ratio decidendi	Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť,

bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch a pre posudzovaný prípad v Občianskom súdnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov.

Pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva.

K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov. Potom nasleduje obsadenie súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon.

V posudzovanej veci má význam iba skúmanie, či bola najvyšším súdom rešpektovaná zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce na rok 2010 a spôsobom, ktorý určuje zákon.

Vychádzajúc z obsahu základného práva na zákonného sudcu a v danom prípade zo zásady pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce na rok 2010 a spôsobom, ktorý určuje zákon, treba v prvom rade uviesť, že v posudzovanej veci vytvorením senátu 7C, hoci za účasti sudkyne, ktorej bola vec sťažovateľky pôvodne pridelená v súlade s rozvrhom práce a spôsobom upraveným zákonom o súdoch, došlo k zmene zákonného sudcu, lebo v novovytvorenom senáte sú dvaja noví sudcovia.

Z toho vyplýva, že o dovolaní, ako aj súvisiacich procesných otázkach (aj o napadnutom odklade vykonateľnosti podľa § 243 OSP) po zaradení sudkyne, ktorej bola vec sťažovateľky pôvodne pridelená v súlade s rozvrhom práce na rok 2010 a spôsobom upraveným zákonom č. 757/2004 Z. z. do senátu 7C, už nerozhodujú pôvodní sudcovia senátu 2C, ktorí sa pridelením veci uvedenej sudkyne stali súčasne zákonnými sudcami v tejto veci. Vo veci sťažovateľky teraz koná a rozhoduje nový senát, ktorého však zloženie nezodpovedá požiadavkám kladeným zákonom na zákonného sudcu (zákonných sudcov).

Zákon č. 757/2004 Z. z. totiž v žiadnom prípade neumožňuje prerozdelenie už pridelených vecí, t. j. vecí pridelených sice sudkyňi spravodajkyňi, ale súčasne aj ostatným členom senátu 2C ako zákonným sudcom, novému senátu, ktorého členom je sudca, ktorému vec bola pôvodne pridelená, avšak ostatní členovia sa zmenili, iným spôsobom, než náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom.

Postup prerozdelenia už pridelených vecí opísaný vo vyjadrení najvyššieho súdu tomuto zákonnému pravidlu a záruke na základné právo na zákonného sudcu nezodpovedal, a preto ho možno najmä z hľadiska záruk základného práva na zákonného sudcu hodnotiť ako nemajúci oporu v zákone č. 757/2004 Z. z. ani v inom zákone, a teda svojvoľný, a ako taký porušujúci čl. 48 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Sťažovateľka namieta aj porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K porušeniu označeného základného práva malo dôjsť arbitrárnym odôvodnením napadnutého uznesenia.

Vzhľadom na to, že ústavný súd už na základe záveru o porušení základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy musel obligatórne zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), bolo už bez osobitného významu skúmať, či týmto rozhodnutím došlo aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v rozsahu namietanom sťažovateľkou. Preto, ale tiež so zreteľom na zásadu minimalizácie zásahov do súdneho rozhodovania

	(napr. I. ÚS 186/08), o tomto namietanom porušení uvedeného základného práva ústavný súd už nerozhodoval a v tejto časti sťažnosti nevyhovel.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	I. ÚS 186/08

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 188/2011
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	7. júla 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu Bratislava III. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal ešte v roku 1999 na Okresnom súde Pezinok štyri žaloby o zrušenie užívacieho práva vo vzťahu k pozemkom označeným v žalobách, pričom po zrušení Okresného súdu Pezinok (31. decembra 2004) sa vecne a miestne príslušným na prerokovanie a rozhodnutie veci vedenej pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 stal Okresný súd Bratislava III.</p> <p>Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.</p>
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' prerokúvanej veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o sťažovateľom podaných žalobách o zrušenie užívacieho práva k pozemkom patrí do bežnej agendy všeobecných súdov. Vzhľadom na stav, v akom sa preskúmané konanie nachádza v čase meritórneho prerokovania sťažnosti, nemožno z doterajšieho postupu okresného súdu vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by príčinou jeho doterajšej dĺžky mohla byť právna alebo faktická zložitost' prerokúvanej veci.</p> <p>2. Čo sa týka správania sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd konštatuje, že nezistil také relevantné skutočnosti, ktoré by v súvislosti s namietaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo potrebné pripísať na jeho ťarchu. Napriek tomu považuje však za potrebné zmieniť sa o neúplnosti sťažovateľom podaných žalôb, čo podľa názoru ústavného súdu pri sústredenom postupe nebránilo okresnému súdu postupovať v napadnutom konaní plynulo a v primeranej lehote vo veci meritórne rozhodnúť.</p> <p>3. Zo sťažnosti a z predloženého súdneho spisu ústavný súd vyplýva, že napadnuté konanie začalo v roku 1999 podaním štyroch žalôb sťažovateľa Okresnému súdu Pezinok, konanie o ktorých bolo vedené pod sp. zn. 15 Nc 86/1999. Podľa vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu z 30. októbra 2010, ako už bolo spomenuté, vec vedená pod sp. zn. 15 Nc 86/1999 bola skončená inak „z dôvodu, že Okresný súd Pezinok v konaní č. k. 5 C 724/1997 zo 17. 05. 2004 uznesením pripustil zmenu návrhu tak, že nároky, ktoré si sťažovateľ uplatňoval v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999, sa stali predmetom sporu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 724/1997 a spis 15 Nc 86/1999 bol pripojený ako skončený inak ku spisu sp. zn. 5 C 724/1997“.</p> <p>Ústavný súd, tak ako už uviedol v uznesení o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie z 12. mája 2011, nemôže akceptovať tvrdenie podpredsedníčky okresného súdu, že nároky, ktoré si sťažovateľ uplatňoval v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Nc 86/1999, sa stali predmetom konania vedeného pod sp. zn. 5 C 724/1997. Z uznesenia Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5 C 724/1997 zo 17. mája 2004 takáto skutočnosť nevyplýva, a keďže v súdnom spise okresného súdu sp. zn. 15 Nc 86/1999 sa nenachádza ani uznesenie o</p>

	<p>spojení tejto veci s vecou vedenou pod sp. zn. 5 C 724/1997, ústavnému súdu rovnako ako sťažovateľovi neostáva než konštatovať, že napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené.</p> <p>Vychádzajúc z doterajšieho priebehu napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že v období od jeho začatia (17. december 1999) až do 1. decembra 2003 sa postup Okresného súdu Pezinok v merite veci vyznačoval neefektívnosťou, resp. nečinnosťou. Ústavný súd ďalej konštatuje, že od 1. decembra 2003, keď zákonná sudkyňa dala pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 7 NeC 11/03 z 31. októbra 2003 (o nevyhlásení zákonnej sudkyne z prerokovania a rozhodovania veci) účastníkom konania, nebol až dosiaľ vo veci vykonaný žiaden ďalší procesný úkon, z čoho vyplýva, že Okresný súd Pezinok a Okresný súd Bratislava III boli v tejto veci nečinné v trvaní viac ako sedem rokov.</p> <p>Vzhľadom na uvedené a berúc do úvahy najmä skutočnosť, že preskúmané konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 11 rokoch jeho trvania, pričom jeho doterajší priebeh je poznačený nečinnosťou ako celok (vo veci samej nebol urobený ani jeden úkon) a sťažovateľ sa o tento stav konania žiadnym relevantným spôsobom nepričinil, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ne 86/1999 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € za primerané finančné zadostučinenie.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala : JUDr. Zuzana Gajdošová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.